

tægt, som overstiger, hvad der i det enkelte Tilfælde maa anses for passende.

§ 7 omhandlede dem, der har virket som *Agent, Formidler, Financier, Hverver* af Arbejdskraft el. lign. for tyske Ordregivere, og det foresloges, at disse Personer som Hovedregel skulde tilbagebetale den Del af deres Fortjeneste paa Tyskerne, der overstiger 8000 Kr. aarlig.

§ 8 var som nævnt en Opsamlingsparagraf, omfattende alle, som i øvrigt har haft *økonomiske Mellemværender med Tyskerne*. Heller ikke her foreslog man nogen absolut Tilbagebetalingspligt, men Adgangen til at kræve Tilbagebetaling var gjort fakultativ, og Revisionsudvalget kunde kræve tilbagebetalt den Del af Indtægten paa Tyskerne, der ligger ud over, hvad der i det enkelte Tilfælde maa anses for passende.

§ 9 omhandlede endelig Personer, der som *Medlem af Bestyrelser, Aktionærer, Direktører el. lign.* har haft ekstraordinært store Indtægter fra Virksomheder, der har arbejdet for Tyskerne, og det foresloges, at disse skal tilbagebetale den Del af deres Indtægt, der overstiger deres gennemsnitlige skattepligtige Indtægt i Aarene 1937—39.

§ 10 omhandlede de Firmaer, hvis Regnskaber ikke er i en saadan Orden, at de i de foregaaende Paragraffer givne Regler kan bringes til Anvendelse, og det foresloges, at Revisionsudvalget i disse Tilfælde skulde kunne forlange tilbagebetalt et skønsmæssigt anslaaet Beløb.

I § 11 foresloges det, at den tilbagebetalingspligtige skulde have en vis Ret til at faa tidligere betalt eller paa-lignet *Indkomstskat nedsat*.

De efterfølgende Paragraffer indeholdt en Række Bestemmelser af mere speciel Karakter samt om Adgang for den tilbagebetalingspligtige til at faa trufne Afgørelser forelagt et *Ankenævn* m. v.

Lovforslaget underkastedes i *Folketinget* en meget indgaaende Førstebehandling, under hvilken der fra forskellig Side blev fremsat Ønsker om Ændringer paa en Række Punkter. Sagen henvises derefter til Behandling i et Udvalg, der imidlertid ikke naaede at afgive Betænkning inden Rigsdagssamlingens Slutning.